

Царска дъщеря и грахово зърно

(Приказка).

Едно врѣме живѣлъ нѣкой си царски синъ. Той поискалъ да се ожени за царска дъщеря, но само за истинска царска дъщеря. И трѣгналъ той да се скита по бѣлия свѣтъ и да си търси жена, но не можалъ да намѣри такава, каквато търсилъ. Царски дъщери наистина се явили много; но дали били истински царски дъщери, това никой не можалъ да познае. Всѣки пѣтъ се явявало нѣщо, което туряло царския синъ въ съмнѣние.

Най-послѣ той се завърналъ у дома си тѣженъ и замисленъ. Ваднѣжъ, една вечеръ се дигнала страшна буря. Свѣтковици и гърмотевици разтресли небето, дъждъ като изъ ведро се пролѣлъ. Нѣкой почукалъ на царскитѣ врата. Стариятъ царъ станалъ и отворилъ.

Прѣдъ вратата стояла една царска дъщеря. Боже мой, на що приличала тя облѣна отъ дъжда! Вода текла отъ косата и отъ дрехитѣ ѝ се наливали калнитѣ ѝ обуца. При все това, тя увѣрявала, че е царска дъщеря.

— Добрѣ ще видимъ! — казала старата царица. И тя отишла въ стаята, положила на дъното на кревата едно грахово зърно, върху него турнала двадесетъ сламеника и върху тѣхъ още двадесетъ пухови постилки.

На това легло турнали да спи царската дъщеря.

На другия день я попитали добрѣ ли е спала.

— Ахъ, ужасно безпокойно, кизила царската дъщеря. Цѣла нощъ не съмъ мигнала. Богъ знае какво имаше въ постелята ми. Нѣщо твърдо ми глождеше толкова много, че още имамъ синини по тѣлото. Ужасно!

Сега вече на всички станало ясно, че това е била истинска царска дъщеря, тѣй като тя усѣтила граховото зърно прѣзъ двадесетъ сламеници и двадесетъ пухови подложки. Толкова чувствителна могла да бѣде само една царска дъщеря.

Отъ Андерсенъ.

Моята книжка

Днесъ отъ София
Моятъ тати
Харна книжка
Ми изпрати

Вижъ, що хубости
Съдържа —
Скъпо азъ, ще я
Подвържа!

Чети, Пснчо
Нейни листи,
Но, пази ги
Да съчисти!